

לחברים. ומקשינן בנמרא: מעתה, אפילו בשאר ימות השנה? אמר ר' זעירה ובלבד בשעה ששם עלו שבטים.

ובבבלי (חגיגה כ"ו ע"א) מביא בשם ריב"ל פסוק אחר (שופטים כ' י"א): ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים — הכתוב עשן כלם "חברים". ובר"ח פירש: הכתוב עשה לכל ישראל בשעת אסיפתן כאחד, אפילו את עמי הארץ עשה אותן "חברים".

ובנדה (ל"ד ע"א), מביא רבא פסוק זה.

מענין, כי פה אנו מוצאים דוגמא מאוד מבליטה מה"מלתא" (ווערטיל" בידידש) מהומנים המאחרים, מתקופת החסידות, כי הוא מפרש לאסמכתא מלת "חברים" שבמקרא במובן שקבלה המלה בתקופה מאוד מאוחרת, חברים, בנגוד "לעמי הארץ".

והרמב"ם מסיים את ספרו המורה: והוא יזכנו וכל ישראל חברים למה שיעד לנו וכו'.

**אדם דואג באבוד [או: על אבוד] דמיו, ואינו דואג באבוד ימיו:
דמיו אינם עוזרים, ימיו אינם חוזרים**

חרוזים אלו היו רגילים לכתוב על ה"עמוד" [התיבה] שבבתי כנסיות ובתי מדרשות.

ב"אורח-מישור" מביא את זה בין המאמרים שלא נמצא להם מקור. אמנם טביוב כותב, שחרוזים מוסריים אלו נתפרסמו ע"י הספר הפופולארי "מענה לשון".

אבל ב"מענה-לשון" שתחת ידי (שנת תפ"ג) לא ראיתי ולא מצאתים. והשוה: "אין אבדה כאבדת הזמן". גם: "הזמן יקר שבנמצאות". והפתגם

האנגלי: Time is money

ומר י. ב. בהדואר (תרצ"ו, גליון י"ג) רואה מקור המכתם בהקדמת המעתיק של "בן המלך והנזיר", הכותב: מי יתן וישוו חייכם כשוה כסף אחד בעיניכם, כי תחמלו על הוצאתו לשם ולתהלה, ולא תחמלו על מספר ימי חייכם לבטלה.

הערה:

"אורח מישור", אנציקלופדיה שלמה, הוצאת "מסורה", לאדו, תרצ"ג. חלק ראשון, טן אות א' עד אות מ', 379 עמודים גדולים.